

dwaling en de liefde voor zijn kinderen, hoeveel getrouwde paren konden dan wel gaan scheiden....”

Aurora zweeg minachtend. Doch Renato meende, dat hij terrein won.

„En dat niet alleen,” ging hij ijverig verder, „maar een afdwaling als van Ottavio wil niet eens zeggen, dat hij niet meer houdt van zijn vrouw. Jullie zijn immers, of je wilt of niet, één, in Silvio?”

„Ik ben niet gesteld op die manier van houden,” weerde ze af. „En van Silvio houden we elk voor eigen rekening. Er is allang een afstand tusschen ons, die ik duidelijk genoeg voelde. Ik heb misschien wel eens gehoopt, dat het weer goed zou worden. Nu....”

Haar lippen krulden zich laatdunkend.

Renato ervoer, dat de comédie van hoogstaande, bedrogen vrouw hem begon boos te maken.

„Heb je dat wèrkelijk gehoopt?” vroeg hij indringend.

Aurora werd merkbaar onrustig.

„Waarom niet?” kwam ze luchtig.

Het lag op Renato's lippen om te vragen: „En Servini dan?” maar hij bedwong zich. Liet hij in Godsnaam zijn doel niet voorbijschieten.

„Kijk eens, Aurora,” zei hij, „je zegt, dat Silvio geen band meer tusschen jullie is. En voor een oogenblik wil ik dat aannemen; al is er natuurlijk niets van waar; dat zou je merken, als het te laat was.... Maar denk nu eens niet aan jullie, maar aan het kind zelf. Durf jij op je te nemen, hem van zijn vader te berooven?”

„Ik k berroof hem niet van zijn vader,” deed ze stug, „dat heeft zijn vader zelf gedaan.”

„Zoo draaien we in een kringetje rond, Aurora. Wat gebeurd is, is gebeurd. Het is nu de vraag, of jij moogt beweren, dat een kind kan zonder zijn vader, zonder zijn ouderlijk huis; en zoo niet, of jullie dan niet verplicht zijn, je te verzoenen en een nieuw leven te beginnen.”

„Dat kan ik niet,” kwam Aurora nog geslotener. „Dat heeft Ottavio onmogelijk gemaakt.”

„Maar je hebt zelf gezegd daareven, dat, als je hem niet was gaan betrappen.... Waarom heb je dat opzettelijk gedaan? Daar blijf ik bij.”

Renato voelde zijn overredingskracht bot loopen op de koele afwering van deze vrouw, die blijkbaar niet overreed wilde worden. Aurora keek met half gesloten oogleden omlaag, verschikte haar japon, trok haar mond tot een klein rondje tezaam.

En nogmaals nam Renato een aanloop, maar terwijl hij die nam, begreep hij, dat hij optornde tegen een fictie, waar een heel andere werkelijkheid achter lag, een werkelijkheid, die hij bang was aan te raken, om niet alles te bederven.

„Ik begrijp, dat je vrouwelijk gevoel gekwetst is; ik kan er zelfs inkomen,